

รายงานการประชุมสภาการศึกษา

ครั้งที่ ๒/๒๕๕๑

วันพุธที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๓.๓๐ น.

ณ ห้องประชุม ๕๐๑ ตึกบัญชาการ ทำเนียบรัฐบาล

กรรมการที่มาประชุม

๑. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
(นายสมชาย วงศ์สวัสดิ์)	ประธาน
๒. ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
๓. เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
๔. เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	กรรมการ
๕. ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม	กรรมการ
๖. เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	กรรมการ
๗. เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา
(นายสุชาติ เมืองแก้ว รองเลขาธิการฯ แทน)	กรรมการ
๘. ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและ
ประเมินคุณภาพการศึกษา	กรรมการ
๙. เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ (นางสุวรรณีย์ คำมั่น ที่ปรึกษาฯ แทน)	กรรมการ
๑๐. ปลัดกระทรวงมหาดไทย
(นายเสนอ จันทรา หัวหน้าผู้ตรวจราชการฯ แทน)	กรรมการ
๑๑. ปลัดกระทรวงแรงงาน
(นายมนูญ ปุณฺณกิริยากร อธิบดีกรมการจัดหางาน แทน)	กรรมการ
๑๒. ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
(นายจรรุวัฒน์ สัตยานุรักษ์
รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา แทน)	กรรมการ
๑๓. ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
(นางระรินทิพย์ ศิโรรัตน์
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ แทน)	กรรมการ

๑๔. ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (นางสาวเสาวณี มุสิแดง ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ แทน)		กรรมการ
๑๕. ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (นางทรงพร โกมลสุรเดช ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาการใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร แทน)		กรรมการ
๑๖. ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ (นายสมนึก พิมลเสถียร รองผู้อำนวยการฯ แทน)		กรรมการ
๑๗. เลขาธิการคุรุสภา (นางรจนา วงศ์ข้าหลวง ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ แทน)		กรรมการ
๑๘. พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมมจิตโต)		กรรมการ
๑๙. พระเทพปริยัติวิมล (แสวง ธมเมสโก)		กรรมการ
๒๐. นายเกรียงศักดิ์	เจริญวงศ์ศักดิ์	กรรมการ
๒๑. นายเจต	ประภามนตรีพงศ์	กรรมการ
๒๒. รองศาสตราจารย์ชนะ	กสิภาร์	กรรมการ
๒๓. นายชิงชัย	หาญเจนลักษณ์	กรรมการ
๒๔. นายทองอยู่	แก้วไทรชะ	กรรมการ
๒๕. รองศาสตราจารย์ทองอินทร์	วงศ์โสธร	กรรมการ
๒๖. นายนภดล	ทองนพแก้ว	กรรมการ
๒๗. นายนิพนธ์	สุรพงษ์รักเจริญ	กรรมการ
๒๘. นายอนุชากร	มาศฉมาดล	กรรมการ
๒๙. นายประทีป	วีระพัฒน์รินทร์	กรรมการ
๓๐. นายประพล	วิระพรสวรรค์	กรรมการ
๓๑. นายปรีดา	ประพฤติชอบ	กรรมการ
๓๒. ศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์	อังกสิทธิ์	กรรมการ
๓๓. นายพนม	พงษ์ไพบูลย์	กรรมการ
๓๔. นางสาวพรจันทร์	สุวรรณชาติ	กรรมการ
๓๕. รองศาสตราจารย์พฤษี	ศิริบรรณพิทักษ์	กรรมการ
๓๖. นายไพฑูรย์	จัยสิน	กรรมการ
๓๗. นายมานิจ	สุขสมจิตร	กรรมการ

๓๘. ศาสตราจารย์มาโนช	แจ่มมุข	กรรมการ
๓๙. ศาสตราจารย์ยงยุทธ	ยุทธวงศ์	กรรมการ
๔๐. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลขา	ปิยะอัจฉริยะ	กรรมการ
๔๑. นายวัชรินทร์	ศรีบุรินทร์	กรรมการ
๔๒. นายวิฑูรย์	บริบูรณ์ทรัพย์	กรรมการ
๔๓. รองศาสตราจารย์วิริยะ	นามศิริพงศ์พันธุ์	กรรมการ
๔๔. ศาสตราจารย์วิรุณ	ตั้งเจริญ	กรรมการ
๔๕. รองศาสตราจารย์วุฒิสาร	ตันไชย	กรรมการ
๔๖. ศาสตราจารย์ศรีราชา	เจริญพานิช	กรรมการ
๔๗. นายสมหมาย	ปาริฉัตร	กรรมการ
๔๘. นายสุทินันท์	ปรัชญพฤทธิ์	กรรมการ
๔๙. ศาสตราจารย์สุมน	อมรวิวัฒน์	กรรมการ
๕๐. ศาสตราจารย์สุรพล	นิติไกรพจน์	กรรมการ
๕๑. นายสุวัฒน์	เงินน้ำ	กรรมการ
๕๒. นายอมรรวิชัย	นาครทรรพ	กรรมการ
๕๓. นายอำนาจ	กุศลนันท์	กรรมการ
๕๔. นายอำพล	จินดาวัฒนะ	กรรมการ
๕๕. เลขาธิการสภาการศึกษา (นายอำรุง จันทวานิช)		กรรมการและเลขานุการ
๕๖. รองเลขาธิการสภาการศึกษา (นางสิริพร บุญญานันท์)		ผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการที่ไม่มาประชุม

๑. ศาสตราจารย์ธีรวุฒิ	บุญโสภณ	ติดภารกิจ
๒. ศาสตราจารย์ไพฑูรย์	สินลาร์ตัน	ติดภารกิจ
๓. นายสุเทพ	สุริยาอัมฤทธิ์	ติดภารกิจ
๔. นายอมเรศ	ศิลาอ่อน	ติดภารกิจ

ผู้เข้าร่วมประชุม

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑. นายมังกร กุลวานิช	รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
๒. นายเสน่ห์ ชาวโต	ที่ปรึกษาที่ปรึกษาด้านพัฒนาระบบเครือข่ายและ
การมีส่วนร่วม สพฐ.
๓. นางสาววิภา โอสถารมณ	ผู้อำนวยการสำนักติดตามประเมินผลการศึกษา สพฐ.
๔. นางจรัสพร ฉัตรทอง	นักวิชาการการศึกษา ๘ ว สพฐ.
๕. นางสาวรัตนา อภิรัตน์วรกิจ	นักวิชาการการศึกษา ๘ ว สพฐ.
๖. นายอรุณ พรหมจรรย์	นักวิชาการการศึกษา ๘ ว สพฐ.
๗. นางสาวชนิศรา ดวงบุปผา	ประธานสมาพันธ์ผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๘. นายสมนึก นาห้วยทราย	ประธานสมาพันธ์รองผู้อำนวยการ ร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๙. นายพิชิตพล สุทธิสานนท์	ประธานสมาพันธ์ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา
๑๐. นายยุกุท ทิพรส	ประธานสมาพันธ์ครูมัธยมศึกษาฯ
๑๑. นายปรีชา ชาญณรงค์	เลขาธิการสมาคมรองผอ.สถานศึกษา กศ.ขั้นพื้นฐานฯ
๑๒. นางเบญจพร พลเสนา	ที่ปรึกษาสมาคมรองผู้อำนวยการ.ร.มัธยมศึกษาฯ
๑๓. นายสนิท วงศ์แสงตา	ที่ปรึกษาสมาพันธ์ครูมัธยมศึกษาฯ
๑๔. นายพิทยา ไชยมงคล	ผู้แทนสมาพันธ์ผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๑๕. นายสุพจน์ บุญสมเชื้อ	ผู้แทนสมาพันธ์รองผู้อำนวยการ ร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๑๖. นายอลงกรณ์ นียกิจ	ผู้แทนสมาพันธ์รองผู้อำนวยการ ร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๑๗. นายธวัชชัย ช่างแก้ว	ผู้แทนสมาคมผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๑๘. นายสมพงษ์ แคนยุกต์	ผู้แทนสมาคมผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๑๙. นายรัตน์ชัย ศรีสุวรรณ	ผู้แทนสมาคมผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๒๐. นายณรงค์ สายทอง	ผู้แทนสมาคมผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๒๑. นายปณิธาน ณ นคร	ผู้แทนสมาคมผู้บริหาร.ร.มัธยมศึกษาฯ
๒๒. นางสาวอนันต์ญาณ์ เหล่าสมบัติ	สมาพันธ์ครูมัธยมศึกษาฯ
๒๑. รองศาสตราจารย์ฉันทนา จันทร์บรรจง	มหาวิทยาลัยนเรศวร
๒๒. นางจิตติมา เหมรัตน์ากร	สถาบันอนาคตศึกษาเพื่อการพัฒนา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

๑. นายนพพร สุวรรณรุจิ	รองเลขาธิการสภาการศึกษา
๒. นางสาวรุ่งกานต์ โพธิ์พุกขาววงศ์	ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา
๓. นางสาวจิรพรรณ ปุณเกษม	ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้
และรท.ในตำแหน่งที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนการศึกษา
๔. นางนิรมล กิตติวิบูลย์	ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
๕. นางสุทธศรี วงษ์สมาน	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการศึกษา
๖. นางสาววัฒนา อาทิตย์เที่ยง	ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา
๗. นายก้องเกียรติ สหวรรณางกูร	ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ
๘. นายกิตติรัตน์ มังคละคีรี	ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา
๙. นางอุมาพร หล่อสมฤดี	ผู้อำนวยการสำนักประเมินผลการศึกษา
๑๐. นางเกื้อกุล ชั่งใจ	นักวิชาการศึกษา ๘ว
๑๑. นางทิพย์สุดา สุเมธเสนีย์	นักวิชาการศึกษา ๘ว
๑๒. นายวีระ พลอยครบุรี	นักวิชาการศึกษา ๘ว
๑๓. นางสาวสุรางค์ วีรกิจพาณิชย์	นักวิชาการศึกษา ๘
๑๔. นางอัมพร พงษ์กังสนานันท์	นักวิชาการศึกษา ๘ว
๑๕. นางศิริพร ศรีพันธ์ุ์	บุคลากร ๘ว

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๓๐ น.

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน/เลขานุการแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

๑) การแต่งตั้งกรรมการที่เป็นผู้แทนคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย
ในคณะกรรมการสภาการศึกษาแทนนายสุรียา บันจอร์

กรรมการและเลขานุการ (เลขาธิการสภาการศึกษา นายออรุณ จันทวานิช) แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ด้วยนายสุรียา บันจอร์ กรรมการที่เป็นผู้แทนคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยในคณะกรรมการสภาการศึกษา ลาออกจากตำแหน่ง อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ วรรคสี่แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.๒๕๔๖ และข้อ ๒(๗) และข้อ ๔ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสองของกฎกระทรวงกำหนดจำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหา การเลือกกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการในคณะกรรมการสภาการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๖ ซึ่ง

ออกตามความในมาตรา ๘ และมาตรา ๑๔ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจึงได้ดำเนินการสรรหาและเลือกกรรมการที่เป็นผู้แทนคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยในคณะกรรมการสภาการศึกษาแทนนายสุรียา ปันจอร์

สำนักงานคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย ในคราวประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ ได้มีมติเห็นชอบให้เสนอ นายปรีดา ประพฤติชอบ เป็นผู้แทนคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยในคณะกรรมการสภาการศึกษาแทนนายสุรียา ปันจอร์

คณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ได้มีมติแต่งตั้งให้นายปรีดา ประพฤติชอบ เป็นกรรมการที่เป็นผู้แทนคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยในคณะกรรมการสภาการศึกษา แทนต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๒ รายงานการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๑

กรรมการและเลขานุการ รายงานว่า รายงานการประชุมสภาการศึกษาครั้งที่ ๑/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๑ ฝ่ายเลขานุการได้จัดส่งให้กรรมการสภาการศึกษาทุกท่านเพื่อพิจารณารับรองเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้ดำเนินการแก้ไขตามความเห็นของกรรมการแล้ว จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

มติที่ประชุม

ที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ ๓.๑ เรื่องเพื่อพิจารณา : การจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา
จังหวัดเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการและยกระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนให้ได้มาตรฐาน

ที่ปรึกษาด้านพัฒนาระบบเครือข่ายและการมีส่วนร่วม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายเสนอห์ ขาวโต) รายงานการจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ได้มาตรฐาน ดังนี้

๑. **ความเป็นมา** เดิมสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเป็นต้นไป

ส่วนกรมสามัญศึกษา มีอำนาจหน้าที่บริหารสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาเป็นต้นไป เมื่อพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๓๗ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.๒๕๔๖ มาตรา ๓๓ กำหนดให้มีการบริหารจัดการศึกษาโดยยึดเขตพื้นที่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศจำนวนเขตพื้นที่การศึกษา ๑๗๕ เขต ตั้งแต่วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๖ เป็นต้นมา ต่อมาได้มีการประกาศเขตพื้นที่การศึกษาเพิ่มเติม โดยในปัจจุบันมีเขตพื้นที่การศึกษาทั้งสิ้น ๑๘๕ เขต บทบัญญัติทางกฎหมายดังกล่าวส่งผลให้สถานศึกษาที่เคยอยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ และสังกัดกรมสามัญศึกษาเป็นสถานศึกษาที่อยู่ในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเพียงหน่วยงานเดียว

๒. เหตุผลและความจำเป็น การปรับโครงสร้างการบริหารตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.๒๕๔๖ ส่งผลให้หน่วยงานทางการศึกษาในส่วนภูมิภาคและสถานศึกษาของรัฐในส่วนของโรงเรียนประถมศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเพียงหน่วยงานเดียว และมีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทั่วประเทศ ๑๘๕ เขต ดำเนินการบริหารจัดการ กำกับ ดูแลสถานศึกษาในระดับเขตพื้นที่การศึกษา ซึ่งจากการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานเชิงประจักษ์ ประกอบกับผลการวิจัยและผลการติดตามประเมินผลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๗ เรื่อง พบปัญหาดังนี้

๑. ปัญหาด้านโครงสร้างและการบริหารจัดการ เป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้

๑.๑ การแบ่งส่วนราชการตามโครงสร้างปัจจุบันทำให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกลายเป็นองค์กรขนาดใหญ่ และโครงสร้างภายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามีบริบทในการบริหารจัดการที่กว้างขวาง ขาดความคล่องตัว ก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในด้านการบริหารงานบุคคลเนื่องจากบุคลากรส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานระดับประถมศึกษา

๑.๒ การปฏิบัติงานตามภารกิจของแต่ละสำนักในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีลักษณะเป็นการแยกส่วนตามภารกิจ และแต่ละสำนักส่งตรงลงไปยังเขตพื้นที่การศึกษาซึ่งมีลักษณะการทำงานแบบแยกส่วน และมีสภาพความพร้อมและศักยภาพที่หลากหลายและต่างมาตรฐานกัน ประกอบกับสถานศึกษาที่จัดการศึกษาส่วน

ใหญ่ยังคงเป็นสถานศึกษาที่ยังไม่เข้มแข็งเพียงพอ ที่จะรับงานไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๓ จำนวนเขตพื้นที่การศึกษาที่รับผิดชอบดูแลสถานศึกษามีจำนวนจำกัด

๒. ปัญหาด้านคุณภาพการศึกษา เป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้

๒.๑ สำนักในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานรับผิดชอบการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาในช่วงที่กว้างมาก ขาดการเจาะลึกถึงพัฒนาการที่จะส่งผลต่อคุณภาพได้อย่างเหมาะสม เมื่อการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษามาอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของบุคลากรทางการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านระดับประถมศึกษา จึงทำให้ขาดการดูแลนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ดีและยังไม่เกิดคุณภาพกับนักเรียนได้เต็มตามศักยภาพ

๒.๒ การนิเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยเขตพื้นที่การศึกษาส่วนใหญ่ ขาดศึกษานิเทศก์ที่เชี่ยวชาญการนิเทศในช่วงชั้นที่ ๓-๔ ส่งผลให้สถานศึกษาขาดผู้ให้คำแนะนำ ชี้แนะในการพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ

๒.๓ ผลการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการทดสอบ O-net และ A-Net อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก

๒.๔ ขาดบุคลากรที่เชี่ยวชาญและขาดกลไกที่ดีในการส่งเสริมสนับสนุน นิเทศติดตามงานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา จึงส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงได้พยายามและดำเนินการแก้ไขปัญหาอย่างต่อเนื่อง ดังต่อไปนี้

๑. จัดตั้งเครือข่ายส่งเสริมประสิทธิภาพการมัธยมศึกษาจังหวัด

๒. การจัดตั้งศูนย์กลุ่มสาระวิชาในแต่ละจังหวัด

๓. จัดทำยุทธศาสตร์ยกระดับคุณภาพการมัธยมศึกษาตอนปลาย

๔. จัดตั้งกลุ่มงานส่งเสริมประสิทธิภาพการมัธยมศึกษา ในสำนักติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๕. เสนอขอจัดตั้งสำนักส่งเสริมประสิทธิภาพการมัธยมศึกษา ในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๖. เสนอปรับหลักเกณฑ์การย้ายผู้บริหาร โดยกำหนดเกณฑ์ให้ย้ายผู้บริหารโรงเรียนที่มีขนาดเดียวกัน ช่วงชั้นเดียวกันก่อน และให้พิจารณาคำขอย้ายของผู้บริหารต่างสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในคราวเดียวกัน

๗. เสนอขอจัดตั้ง อ.ก.ค.ศ. วิสามัญในส่วนกลางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อทำหน้าที่ในการแก้ปัญหา เยียวยาการปฏิบัติงานของอ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา

๘. เสนอแก้ไข พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีสัดส่วนของผู้แทนผู้บริหาร และผู้แทนครู ในระดับประถมและมัธยมเท่ากัน และจะต้องดำเนินการสรรหาผู้แทนให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน

๙. จัดสรรงบประมาณค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียนไปยังโรงเรียนโดยตรง ส่วนงบประมาณด้านอื่น จัดสรรส่งผ่านไปยังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

๑๐. เพิ่มจำนวนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอีก จำนวน ๑๐ เขต เพื่อให้ดูแลโรงเรียนได้อย่างทั่วถึงมากขึ้น ทำให้จำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาถูกแบ่งน้อยลงไปอีก ส่งผลให้การแลกเปลี่ยนเรียนรู้น้อยลง

๑๑. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แต่งตั้งคณะกรรมการศึกษาวิเคราะห์ปรับปรุงโครงสร้างของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้นำเรื่องการปรับปรุงโครงสร้างดังกล่าวเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการใน ๒ รูปแบบ ดังนี้ รูปแบบที่ ๑ ปรับปรุงสำนักในส่วนกลาง ไม่เพิ่มเขตพื้นที่การศึกษา และรูปแบบที่ ๒ ปรับปรุงสำนักในส่วนกลางและจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา ๗๖ จังหวัดเพิ่มเติม

๑๒. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเสนอขอปรับโครงสร้างของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยแบ่งหน่วยงานภายใน เป็น ๒ ส่วน คือ

(๑) สำนักงานที่เป็นนิติบุคคลมีฐานะเทียบเท่ากรม ได้แก่ สำนักงานการประถมศึกษา สำนักงานการมัธยมศึกษา สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาพิเศษ และสำนักงานวิชาการ

(๒) สำนักที่มีอยู่เดิมในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน ๘ สำนัก ได้แก่ สำนักอำนวยการ สำนักการคลังและสินทรัพย์ สำนักพัฒนาบริหารงานบุคคลและนิติการ สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร สำนักตรวจสอบภายใน

แม้ว่าสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้น แต่การยกระดับคุณภาพมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ยังไม่บรรลุตามเจตนารมณ์ที่กำหนด จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับโครงสร้างการบริหารและการจัดการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยการกำหนดสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดขึ้นในแต่ละจังหวัดรวม ๗๖ เขต เพื่อดูแลรับผิดชอบสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา

๓. วัตถุประสงค์การกำหนดเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด

๑. เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป ให้เป็นเอกภาพ และมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานและมาตรฐานการศึกษาของชาติ

๒. เพื่อให้มีหน่วยงานระดับเขตพื้นที่การศึกษา รับผิดชอบการจัดการมัธยมศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป เป็นการเฉพาะ

๓. เพื่อสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการกระจายอำนาจและการส่งเสริมความเข้มแข็งให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา

๔. เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมความมั่นคง สามัคคี และสมานฉันท์ในการจัดการศึกษาของคณะครูและบุคลากรทางการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องตามนโยบายการเสริมสร้างคุณธรรมในระบบการศึกษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการ

๔. หลักเกณฑ์ทั่วไปในการกำหนดเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด

๑. ปริมาณสถานศึกษา จำนวนสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่ควรเกิน ๒๕๐ แห่ง

๒. จำนวนประชากรแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา ควรมีประชากร ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ – ๓๐๐,๐๐๐ คน และมีประชากรวัยเรียนระดับมัธยมศึกษาตามจำนวนของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา

๓. วัฒนธรรมของผู้ปฏิบัติงานบริหารจัดการด้านการมัธยมศึกษาเป็นวัฒนธรรมเดียวกัน

๔. ความเหมาะสมด้านอื่น

๕. หลักการกำหนดสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด

๑. หลักปรัชญาทางการศึกษา

๒. หลักธรรมาภิบาลเพื่อให้เกิดการบริหารองค์กรมีประสิทธิภาพ ให้บริการแก่ผู้รับบริการอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

๓. หลักการกระจายอำนาจ
๔. หลักความประหยัด คุ่มค่า เกิดประโยชน์สูงสุด
๕. หลักความชอบด้วยกฎหมาย

๖. วิธีการดำเนินงานกำหนดเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาศึกษา

๑. ขั้นตอนการดำเนินงาน

๑) ศึกษาแนวคิด หลักการการบริหารและการจัดการศึกษา โดยยึดเขตพื้นที่การศึกษา

๒) ศึกษา วิเคราะห์ปัญหาการบริหารและการจัดการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา จากผลการศึกษา วิจัย ประเมินผล

๓) รับฟังความคิดเห็นและเปิดโอกาสให้สถานศึกษา ประชาชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการกำหนดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพิ่มเติม

๔) นำเสนอสภาการศึกษาเพื่อให้คำแนะนำ และนำเสนอ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาเพิ่มเติม ๗๖ เขต

๒. การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

จัดทำประกาศกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดตั้งสำนักเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด ตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖

๗. มาตรการในการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด

๑. มาตรการเกี่ยวกับการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาในภาพรวม

๑) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเดิมที่มีอยู่ ๑๘๕ เขต ให้ทำหน้าที่ดูแลการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาก่อนประถมศึกษาขึ้นไป โดยไม่รวมถึงสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป

๒) สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด ที่ตั้งเพิ่มเติมจำนวน ๗๖ เขต ให้ทำหน้าที่ดูแลการจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา ในภาพของจังหวัด ทุกจังหวัด

๓) สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดที่ตั้งเพิ่มเติมให้มีสำนักงานตั้งอยู่ในอำเภอเมือง ส่วนสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด กรุงเทพมหานคร ให้ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

๔) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่ตั้งเพิ่มเติม เรียกว่า “สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดแล้วตามด้วยชื่อจังหวัดนั้น ๆ

๕) ให้สถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครที่จัดการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา (ช่วงชั้นที่ ๓-๔) เป็นสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร

ทั้งนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังกำกับ ดูแลสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดในด้านนโยบาย ให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ และปัจจัยพื้นฐานด้านทรัพยากร แต่ให้อิสระในการบริหารจัดการ นอกจากนี้การปฏิบัติงานยังคงมีความเชื่อมโยงกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเดิมในด้านการประสานงานและความร่วมมือในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษา มีระบบการเชื่อมโยงส่งต่อการจัดการศึกษากับสถาบันอุดมศึกษา และอาชีวศึกษาอย่างเป็นระบบ

๒. มาตรการ การบริหารจัดการภายใน

๑) ด้านบุคลากร จัดบุคลากรตามโครงสร้าง จากผู้ปฏิบัติงานในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ซึ่งเป็นบุคลากรสังกัดกรมสามัญศึกษาเดิม หรือบุคลากรที่ไปช่วยปฏิบัติราชการโรงเรียนภายในจังหวัด จะใช้วิธีเกลี้ยให้การมาปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดที่จัดตั้งขึ้นใหม่โดยสมัครใจ

๒) ด้านการบริหารทั่วไป

(๑) จัดให้มีสำนักงานเพื่อให้บริการสถานศึกษา ประสานงาน และเชื่อมโยงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) พัฒนาโครงสร้างของกลุ่มงานภายในสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด ให้เหมาะสมและเอื้อต่อการประสานงานกับหน่วยงานระดับสูง

๓) ด้านงานวิชาการ

(๑) เร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษาการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ได้ตามมาตรฐาน

(๒) ยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของโรงเรียนในสังกัดให้สูงขึ้น

๔) ด้านงบประมาณ

(๑) จัดระบบแผนงานสารสนเทศให้เหมาะสมต่อการจัดสรรงบประมาณ

(๒) จัดระบบงบประมาณให้สอดคล้องกับการบริหารงบประมาณแบบใหม่

(๓) จัดบุคลากรรับผิดชอบงานแผนงานและงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ

๘. ข้อดี และข้อจำกัดของการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา จังหวัด

๑. ข้อดี

๑) ด้านโครงสร้างและการบริหารจัดการ

(๑) สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด สามารถกำกับดูแล ประสาน ส่งเสริม สนับสนุนให้บริการสถานศึกษา ได้อย่างทั่วถึงมากขึ้น

(๒) มีหน่วยงานที่รับผิดชอบประสาน และเป็นกลไกในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ การพัฒนาการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป

(๓) การติดต่อประสานงาน ระหว่างสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด และสถานศึกษาในสังกัด มีความสะดวก รวดเร็ว ประหยัด คุ่มค่า และสามารถเชื่อมโยงกับองค์กรอื่นเพื่อการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๔) เป็นการสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการกระจายอำนาจและการส่งเสริมความเข้มแข็งให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา

(๕) ครู และบุคลากรทางการศึกษารวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง มีความสามัคคี มีคุณธรรม และมีความสมานฉันท์ในการจัดการศึกษา

๒. ด้านคุณภาพการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด จะสามารถเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ตามมาตรฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจาก

๑) จะมีกลุ่มงานพัฒนาวิชาการเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านต่าง ๆ

๒) จะมีการรวมศูนย์ด้านวิชาการในบางเรื่อง เช่น มีการรวมศูนย์ในเรื่องของหลักสูตรแกนกลาง จะทำให้หลักสูตรแกนกลางของโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความแพร่หลายทั่วถึง

๓) จะมีการรวมศูนย์ข้อมูลครูอยู่ที่ส่วนกลาง ทำให้มองเห็นภาพของปัญหาได้กว้าง

๔) โรงเรียน นักเรียน จะได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ

๒. ข้อจำกัด

๑) จำเป็นต้องเกลี้ยบบประมาณจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มาดำเนินการบริหารและพัฒนาคุณภาพการศึกษา

๒) จำเป็นต้องใช้เวลาในการจัดระบบฐานข้อมูลสารสนเทศใหม่

๓) ต้องมีการเกลี้ยอัตรากำลังและจัดบุคลากรใหม่ทั้งจากส่วนกลาง และจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

๓. ข้อสรุป

๑. การจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดไม่ขัดกับเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาโดยยึดเขตพื้นที่การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ขัดกับเป้าประสงค์หลักในการจัดเขตพื้นที่การศึกษาที่ต้องการให้มีเขตพื้นที่การศึกษาที่เหมาะสมกับบริบทในการจัดการศึกษา และมีจำนวนไม่เกินกรอบที่เคยศึกษาวิเคราะห์ไว้ว่าควรมีถึง ๒๙๕ เขต

๒. การจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดจะไม่มีภารกิจที่ทับซ้อนกับเขตพื้นที่การศึกษาเดิมที่มีอยู่ เพราะแต่เขตพื้นที่การศึกษาที่จัดตั้งขึ้นใหม่จะดูแลการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ดังนั้น จึงมีกลุ่มเป้าหมายรับบริการไม่ทับซ้อนกัน แต่จะช่วยส่งเสริมเชื่อมโยงให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความเข้มแข็งและเชื่อมโยงกันได้ดียิ่งขึ้น

๓. การจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด จะเป็นเจ้าภาพหลักในการดูแล ส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในจังหวัด โดยอาศัยกระบวนการส่งเสริมประสิทธิภาพการสร้างเครือข่ายให้มีความเข้มแข็ง สามารถรองรับความต้องการระดับมัธยมศึกษาได้อย่างทั่วถึง

๔. การจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด จะช่วยแก้ไขปัญหาด้านการจัดโครงสร้างองค์กรที่ไม่เหมาะสมกับปรัชญา หลักการ หรือแนวทางในการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ

๑๐. ข้อเสนอเพื่อพิจารณา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานขอเสนอต่อสภาการศึกษาเพื่อให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดเพิ่มเติม จำนวน ๗๖ เขต โดยจัดตั้งเพิ่มจังหวัดละ ๑ เขต และเขตที่จัดตั้งขึ้นใหม่ให้มีอำนาจหน้าที่ในการดูแล การจัดการศึกษาของสถานศึกษาที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไป (โรงเรียน

ในสังกัดกรมสามัญศึกษาเดิม ก่อนที่จะยุบรวมเป็นสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน) ให้สำนักงานตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมืองของทุกจังหวัด ส่วนสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร ให้ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยเขตพื้นที่ ที่จัดตั้งใหม่ให้ใช้ชื่อว่า “สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา แล้วตามด้วยชื่อจังหวัดนั้น ๆ เช่น สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดกระบี่” ฯลฯ

(รายละเอียดปรากฏในเอกสารประกอบการประชุมวาระที่ ๓.๑)

การพิจารณา

ประธาน ชี้แจงเพิ่มเติมว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพการมัธยมศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยมีความเห็นว่าการจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดควรใช้เหตุผลและการดำเนินการอย่างรอบคอบ ทั้งนี้ควรมีการปรึกษาหารือผู้เชี่ยวชาญ นักกฎหมาย เกี่ยวกับข้อกฎหมายต่างๆ ว่าต้องปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ ระหว่างการปรับปรุงจะมีการดำเนินการอย่างไร ทั้งนี้ต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้องและสนองความประสงค์ของครู คณาจารย์ โดยเฉพาะครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษา ในขณะเดียวกันก็ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนด้วย ในการนี้ สพฐ. จึงนำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อสภาการศึกษาเพื่อจะได้ระดมความคิดเห็นจากคณะกรรมการ

ศาสตราจารย์สุรพล นิติไกรพจน์ ให้ข้อมูลว่า ปัญหาทั้งหมดเริ่มต้นจากการปฏิรูปการศึกษาเมื่อหลายปีมาแล้ว ซึ่งยังเหลือปัญหาที่ค้างค้ำอยู่หลายประเด็น สำหรับแนวคิดการปฏิรูปการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คือการยุบรวม ๑๔ กรมของกระทรวงศึกษาธิการเป็น ๕ องค์กรหลัก เพื่อจะรวมการศึกษาเข้าด้วยกันให้เป็นกระบวนการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และยกเลิกการรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง โดยพยายามกระจายอำนาจไปสู่สถานศึกษาทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียน วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย แล้วกระจายอำนาจการตัดสินใจลงไปถึงระดับกรรมการสถานศึกษา โดยสร้างระบบของคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษาในรูปแบบขององค์กรบุคคลมาดูแลประเด็นต่าง ๆ จึงนำมาสู่การหลอมรวมการมัธยมศึกษาเข้ากับการประถมศึกษา

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นระหว่างโรงเรียนประถมศึกษา กับมัธยมศึกษา คือ

- ๑) โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ มีสภาพเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ตั้งอยู่ใจกลางจังหวัด ในอำเภอ เขตเทศบาล ขณะที่โรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่กระจายอยู่รอบนอกของจังหวัด
- ๒) โรงเรียนมัศึกษามีวัฒนธรรมในเรื่องคุณภาพการศึกษาสูง มีระบบการนิเทศ ระบบ

การพัฒนาบุคลากรและใส่ใจเรื่องการเรียนการสอนค่อนข้างมาก ในขณะที่โรงเรียนประถมศึกษา มีวัฒนธรรมเรื่องการมีส่วนร่วมสูง เนื่องจากมีการเลือกตั้งผู้แทนทุกระดับในทุกกลุ่มมากกว่า ๒๐ ปีแล้ว ๓) โรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีจำนวนสถานศึกษาและครูน้อยกว่าโรงเรียนประถมศึกษา ๔) โรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีระบบการบริหารงบประมาณที่เน้นคุณภาพและเคยได้รับงบประมาณค่อนข้างมาก

เมื่อมีการรวมมัธยมศึกษากับประถมศึกษาให้อยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้เกิดปัญหาจากข้อเท็จจริงเบื้องต้น ดังนี้ ๑) เมื่อหลอมรวมหน่วยงานเข้าด้วยกัน แล้วใช้ระบบกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา สิ่งที่ตามมาคือ จำเป็นต้องมีระบบกรรมการบริหารบุคคลด้วย เพราะฉะนั้นนอกจากกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา จึงต้องมีอนุกรรมการครูและบุคลากรทางการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษา (อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา) จำนวน ๑๗๕ เขต จากข้อเท็จจริงเบื้องต้นปรากฏว่า โครงสร้างของกรรมการเหล่านี้ โดยเฉพาะในอ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษาเป็นระบบของการเลือกผู้แทนครู ผู้แทนผู้บริหาร ผู้แทนบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นครูประถมศึกษา เมื่อกรรมการเหล่านี้ไปเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นองค์ประกอบในอ.ก.ค.ศ. ก็จะได้ครูประถมศึกษาที่มาโดยชื่อ โดยฐานะผู้ทรงคุณวุฒิ หรืออาจเป็นครูประถมศึกษาที่เกษียณอายุแล้วเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นองค์การบริหารงานบุคคลของครูในเขตพื้นที่การศึกษาเกือบทั้งหมดจึงมาจากฝ่ายประถมศึกษา ๒) เมื่อ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่การศึกษาซึ่งองค์ประกอบส่วนใหญ่เป็นครูประถมศึกษาเป็นผู้แต่งตั้ง โยกย้ายครูและผู้บริหารโรงเรียน จึงนำไปสู่การย้ายครูประถมศึกษาเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษา แล้วตามมาด้วยการย้ายผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษา เมื่อมีผู้บริหารว่างในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผู้บริหารประถมก็จะขึ้นแทน นอกจากนั้น คือ วัฒนธรรมการโยกย้ายของโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งเดิมสามารถย้ายข้ามจังหวัด อำเภอได้ แต่ขณะนี้ถ้าเป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาต่างกัน ก็ไม่สามารถย้ายข้ามเขตได้ ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาจะย้ายติดตามคู่สมรสไปอยู่อีกเขตหนึ่งก็ลำบากมาก เพราะจะต้องย้ายไปโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วยกัน ย้ายไปโรงเรียนประถมศึกษาก็ทำอะไรไม่ได้ ๓) โอกาสและความก้าวหน้าของครู มัธยมศึกษาถูกจำกัดลง เนื่องจากจำนวนครูมัศึกษามีประมาณ ๑ แสนคน เมื่อเทียบกับครูประถมศึกษาซึ่งมีประมาณ ๔ แสนคน ๔) ระบบงบประมาณซึ่งเกณฑ์การจัดสรรโดยทั่วไปใช้การหารเฉลี่ย ทำให้โรงเรียนมัธยมศึกษาได้รับงบประมาณในระดับเดียวกับโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งน้อยกว่างบประมาณที่โรงเรียนมัธยมศึกษาเคยได้รับค่อนข้างมาก และ ๕) ในระยะ ๓-๔ ปีที่ผ่านมาจะเห็นว่ามาตรฐานการศึกษาของมัศึกษาลดลง

นอกจากนั้นแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาจะสงวนตำแหน่งที่ว่างไว้สำหรับบุคลากรในเขตพื้นที่การศึกษาของตน ซึ่งหากว่ามีอ.ค.ก.ศ.วิสามัญในส่วนกลางสพฐ.ทำหน้าที่ในการแก้ปัญหาเรื่องนี้โดยตรง แล้วออกกฎระเบียบให้อำนาจในการดำเนินการเรื่องเหล่านี้ก็น่าจะแก้ปัญหาไปได้อีกระดับหนึ่ง รวมทั้งให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานวางเกณฑ์การจัดสรรงบประมาณให้ชัดเจน โดยให้พิจารณาลักษณะและสภาพของโรงเรียนเป็นหลัก ดังนั้นข้อเสนอให้มีการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาขึ้นอาจช่วยแก้ปัญหาได้รับการคลี่คลายมากยิ่งขึ้น ส่วนจะมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร ขออภิปรายในช่วงหน้า

ศาสตราจารย์วิรุณ ตั้งเจริญ ชี้แจงว่า ในเบื้องต้นยินดีสนับสนุน และมีความเห็นเพิ่มเติมในประเด็นดังนี้ ๑) ควรมีพันธสัญญาว่าเมื่อจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาแล้วจะบริหารการศึกษาไทยให้มีคุณภาพจริง ๆ ได้อย่างไร ๒) จะมีหลักประกันหรือกลไกอะไรที่จะมาเชื่อมความเป็นเอกภาพระหว่างการประถมศึกษากับการมัธยมศึกษาในเรื่องของการเรียนรู้และพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงชั้นที่ ๒ และช่วงชั้นที่ ๓ และ๓) จะมีกลไกหรือกระบวนการอย่างไรที่ทำให้สามารถสื่อสารกับการอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยให้รับรู้ตรงกันและเป็นเอกภาพมากกว่าที่ผ่านมา

ศาสตราจารย์ยงยุทธ ยุทธวงศ์ มีความคิดเห็น ๓ ประเด็น ดังนี้ ๑) เห็นด้วยกับการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด แต่ควรพิจารณาถึงพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งเจตนารมณ์กำหนดให้เป็นการจัดการศึกษาภาพรวมและมีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น แต่ข้อเสนอของ สพฐ. ที่ต้องการแบ่งเขตพื้นที่มัธยมศึกษาจังหวัด ๗๖ เขตจะเป็นการรวมศูนย์หรือไม่ ๒) การแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดต้องมีการประสานงานเชื่อมโยงกับเขตพื้นที่การศึกษาเดิม ๑๘๕ เขต ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องแบ่งตามจังหวัด ๓) การแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดควรดำเนินการเป็น ๒ ระยะ ระยะแรกแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดในบางส่วน ทั้งนี้เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น จะได้แก้ไขทันที ทั้งนี้หากดำเนินการพร้อมกันทั่วประเทศอาจเกิดปัญหาใหญ่ได้

นายอำพล จินดาวัฒนะ มีความคิดเห็น ๕ ประเด็น ดังนี้ ๑) ควรวิเคราะห์สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นว่าเป็นปัญหาการจัดการ (operational problem) ปัญหาระบบ (system problem) ปัญหาโครงสร้าง (structural problem) หรือปัญหาวัฒนธรรมองค์กร (cultural problem) เนื่องจากข้อเสนอเป็นการปรับปรุงโครงสร้าง (structural change หรือ structural reform) ในขณะที่มีการอ้างเรื่องคุณภาพมาตรฐานการศึกษาไทย ๒) ควรแยกปัญหาเป็น

๒ ระดับ ระดับส่วนกลาง คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องแก้ปัญหาเพื่อจัดระบบงานสนับสนุนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาต่างๆ ให้ดีขึ้น การแยกการมัธยมศึกษาออกจากการประถมศึกษาจะใช้คำตอบของการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนหรือไม่ ๓) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ระบุเรื่อง การกระจายอำนาจการศึกษา ซึ่งขณะนี้ได้ดำเนินการแล้ว คือ การแยกการศึกษาทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาออกจากการบริหารส่วนภูมิภาค การจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาโดยเน้นพื้นที่เป็นหลัก (geographical oriented) และกระจายอำนาจให้สถานศึกษาให้มากที่สุด โดยเห็นว่าหัวใจสำคัญอยู่ที่โรงเรียน หรือสถานศึกษา ซึ่งเป็นนิติบุคคล แต่ข้อเสนอไม่ได้กล่าวถึงปัญหาในสถานศึกษาว่ามีหรือไม่อย่างไร ๔) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดเรื่องเขตพื้นที่การศึกษาโดยเน้นพื้นที่เป็นหลัก หากจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาขึ้น แนวคิดเรื่องการแข่งขันเขตพื้นที่การศึกษาจะเปลี่ยนไป หมายความว่าต้องมีการประเมินผลทั้งหมดโดยรวมแล้ววาระบบพื้นที่การศึกษาแบบนี้ ไม่ตอบสนองต่อคุณภาพการจัดการศึกษา ดังนั้นการจัดตั้งเขตพื้นที่มัธยมศึกษาควรตอบโจทย์นี้ได้และควรให้เหตุผลที่จะจัดตั้งไว้ด้วย หากได้คำตอบว่าควรมีเขตพื้นที่มัธยมศึกษาจังหวัดจำนวน ๗๖ จังหวัด ทำไมจึงไม่จัดตั้งเขตพื้นที่การประถมศึกษาจังหวัด จำนวน ๗๖ จังหวัดด้วย ในเมื่อไม่ได้ยึดแนวคิดเดิมแล้ว ๕) ควรคิดเรื่องการบริหารระบบการจัดการเพื่อแก้ปัญหา โดยเฉพาะกลไกที่สพฐ.สนับสนุนหรือบางเรื่องที่เป็นปัญหา เช่น การปรับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เนื่องจากศึกษานิเทศก์ส่วนใหญ่เป็นประถมศึกษา

ทั้งนี้ ขอให้ฝ่ายเลขานุการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารวาระการประชุม หน้า ๗ ความว่า “...รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๓ (๒) ซึ่งกำหนดไว้ว่า “รัฐบาลต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น มุ่งประสงค์ให้แยกหน่วยงานการจัดการบริหารงานการศึกษาระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาแยกออกจากกัน...”

นายชิงชัย หาญเจนลักษณ์ มีความเห็นว่าในขณะนี้ไม่ควรแยกสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด แต่ในอนาคตอาจทำได้หากมีการศึกษาในเชิงลึก และพิจารณาว่าสาเหตุของปัญหาที่ต้องการแยกสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษาจังหวัดที่สำคัญมี ๓ ระดับ คือ ๑) ปัญหาด้านโครงสร้าง ๒) ปัญหาด้านการบริหาร และ ๓) ปัญหาด้านคุณภาพ ซึ่งหากจะแก้ปัญหาเฉพาะด้านโครงสร้างคงไม่สามารถแก้ปัญหาได้ทั้งระบบ

และอาจจะต้องกลับเข้าสู่รูปแบบเดิมที่แยกการบริหารงานระหว่างการศึกษาและการมัธยมศึกษา รวมทั้งมีข้อเสนอให้ทบวงสาระบัญญัติตามมาตรา ๓๘ ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ ว่าสามารถปฏิบัติได้จริงและผลักดันให้นำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมหรือไม่ ทั้งนี้การแก้ปัญหาควรพิจารณาให้ต่อเนื่อง เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะสอดคล้องกับระเบียบวาระการประชุมในวาระต่อไป ที่กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาการศึกษา : การแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบของครุรวม

นายวิฑูรย์ บริบูรณ์ทรัพย์ ชี้แจงว่าการที่สมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทยเสนอให้มีการพิจารณาเรื่องการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นยังไม่ได้รับการแก้ไข และหากต้องรอไปอีก ระบบการบริหารจัดการการมัธยมศึกษาทั้งการบริหารงานวิชาการและการบริหารงานบุคคลที่มีผลกระทบอยู่แล้วในปัจจุบัน จะยิ่งส่งผลให้คุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษาลดลง

นอกจากนั้น ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ขณะนี้มีประชาชนในเขตโรงเรียนมัธยมจำนวนกว่า ๒,๐๐๐ โรงเรียน ได้ร่วมเสนอความเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในเขตโรงเรียน ซึ่งได้วิเคราะห์และจัดทำเป็นข้อเสนอ ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล ซึ่งสพฐ.ได้เสนอไปแล้วในบางประเด็น อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ควรได้รับการแก้ไข เพื่อพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพการมัธยมศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่รับนักเรียนต่อจากระดับมัศึกษามีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ศาสตราจารย์วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ มีความเห็นว่าควรแบ่งการแก้ปัญหาเป็น ๒ ระยะ ดังนี้

๑) ระยะสั้น คือ การแก้กฎกระทรวงซึ่งสามารถทำได้ทันที โดยการตั้งสำนักมัธยมศึกษา ให้มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการจัดทำแผนและงบประมาณ เช่นเดียวกับการตั้งสำนักการศึกษาพิเศษ

๒) ระยะยาว คือการแก้กฎหมาย ซึ่งต้องใช้เวลา และหากแก้กฎหมายต้องดำเนินการให้ครบถ้วน เบ็ดเสร็จ ไม่ใช่ทำเหมือนในลักษณะที่ผ่านมาที่มีการแก้กฎหมายและแก้ไขปัญหาที่ตามมาเฉพาะเรื่อง เช่น การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาออกเป็น ๑๗๕ เขต และใช้วิธีเกลี้ยอัตรากำลัง ซึ่งปรากฏว่าไม่สามารถเกลี้ยได้ลงตัว ดังนั้นหากจะแก้กฎหมายให้มีสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด จะต้องจัดทำกรอบอัตรากำลังบุคลากรพร้อมกันไปเพื่อไม่ก่อให้เกิดปัญหาตามมา

ศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช มีความเห็นว่าปัญหาสำคัญของกระทรวงศึกษาธิการขณะนี้ คือ ครูมีคุณภาพลดลง หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการ นักเรียนไม่มีความพร้อม การวัดผลไม่มีมาตรฐาน ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยพื้นฐานที่กระทรวงศึกษาธิการยังไม่เคยแก้ไขอย่างจริงจัง ผลจากการวิเคราะห์สภาวะการศึกษาไทยในระบอบวาระที่ ๓.๒ พบว่าความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยอยู่ในอันดับเกือบสุดท้ายและนับวันจะยิ่งถอยลงไปทุกที เพราะฉะนั้นการปฏิรูปการศึกษาในแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิรูปเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๓ หรือ พ.ศ.๒๕๔๒ ล้วนแต่มีเจตนารมณ์เพื่อให้การศึกษาของไทยพัฒนาไปในแนวทางที่ดีขึ้น แต่เกิดปัญหาและอุปสรรคบางประการเข้ามาแทรกแซง ทำให้การปฏิรูปการศึกษาแต่ละครั้งไม่ประสบความสำเร็จและก่อให้เกิดปัญหาตามมา

การปฏิรูปการศึกษาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๓ มีผลดีหลายประการ แต่สิ่งหนึ่งที่กลายเป็นปัญหาจนถึงปัจจุบันคือการใช้ระบบบริหารบุคคลที่มาจากการเลือกตั้งผู้แทนครูในสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด หรือในระดับสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู ที่มีการเมืองเข้ามาแทรกแซง และทำให้ระบบการบริหารของกระทรวงศึกษาธิการอ่อนแอลง เนื่องจากมีการเมือง การวิ่งเต้น การเรียกรับสินบนในการเข้าสู่ตำแหน่งหรือการโยกย้ายทุกระดับ ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการไม่สามารถแก้ไขได้ เพราะเป็นปัญหาใหญ่ ดังนั้นการปฏิรูปการศึกษาจึงไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา เพราะเบี่ยงเบนไปจากทิศทางและเจตนารมณ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้น

นอกจากนี้ การปฏิรูปการศึกษาเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๒ มีเจตนารมณ์ในการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อให้มีการกระจายอำนาจ แต่การแต่งตั้งผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษา ๑๗๕ เขต ไม่ได้เป็นไปตามงานวิจัยที่ดร.สุวัฒน์ เงินจำศึกษาไว้ ซึ่งระบุว่าควรมีการแบ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเป็น ๒๘๘ เขต กับกรุงเทพมหานครอีก ๖ เขต รวมเป็น ๒๙๔ เขต แต่สุดท้ายฝ่ายการเมืองพิจารณาให้มีเขตพื้นที่การศึกษาเพียง ๑๗๕ เขต ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ได้คำนวณไว้อย่างละเอียดแล้วว่าการจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ๒๘๘ เขต จะสามารถเกลี่ยอัตรากำลังในตำแหน่งที่ว่างในขณะนั้นได้อย่างลงตัว จึงเกิดปัญหาจากความไม่ลงตัว โดยเฉพาะตำแหน่งที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ซึ่งมาจากระบบการเมืองไม่ปฏิบัติตามทิศทางที่กฎหมายกำหนดไว้ จึงทำให้สภาพการศึกษาของประเทศไทยเป็นอย่างไรในปัจจุบัน จึงสนับสนุนให้มีการแก้ไขปัญหานี้ ถึงแม้จะต้องแก้กฎหมายก็ตาม เพราะถ้าไม่แก้ปัญหา การมัธยมศึกษาจะล่มสลายได้ภายในไม่กี่ปี

แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๓ ไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าให้แยกเป็นเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา กับการประถมศึกษา แต่มีรายละเอียดระบุไว้ในเจตนารมณ์ และปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้รัฐบาลต้องตระหนักว่าต้องจัดแบ่งใหม่ให้เกิดความสมดุล เรื่องนี้นับเป็นวิกฤตการศึกษาที่ละเอียดกันมา มาก รวมไปถึง การศึกษาปฐมวัย ซึ่งมีความสำคัญมาก จึงควรให้ความสำคัญกับการศึกษาทุกระดับ ทั้งระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา และพิจารณาการจัดการศึกษาทุกระบบตั้งแต่ครู หลักสูตร และการวัดผล เพื่อก่อให้เกิดคุณภาพการศึกษา อย่างเป็นองค์รวม

ในอดีตประเทศไทยเคยมีความเข้มแข็งทางการศึกษา แต่พอมีวิทยาลัยครูกลับ ทำให้การศึกษาของไทยอ่อนแอลง เพราะคนที่จะเป็นครูคือคนที่ไม่สามารถสอบเข้าเรียน วิชาอื่นได้ รวมทั้งหลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา คุณธรรมจริยธรรมหายไปจาก หลักสูตร การวัดผลที่เป็นอยู่ในปัจจุบันทำให้การศึกษาไม่มีมาตรฐาน และที่สมศ. ได้ดำเนินการ ประเมินผล พบว่าโรงเรียนร้อยละ ๖๕ ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน จึงเห็นว่าควรมีการ เปลี่ยนแปลงระบบประเมินและวัดผลใหม่ ต้องเป็นการวัดผลในระดับชาติเหมือนในอดีตที่ ผ่านมา การให้แต่ละโรงเรียนดำเนินการเองทำให้ไม่มีมาตรฐาน ประกอบกับครูส่วนใหญ่ กลัวนักเรียนตกชั้นซึ่งมีผลทำให้ตัวเองไม่ได้เลื่อนชั้น จึงต้องให้นักเรียนสอบผ่านให้ หมด สิ่งเหล่านี้คือการทำลายระบบการศึกษา ถ้าไม่แก้ไขปัญหาหรือยกเครื่องใหม่หมดใน ทุกจุด จะมองไม่เห็นอนาคตของชาติ โดยเฉพาะการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

เนื่องจากประธานติดภารกิจด่วน จึงมอบหมายให้รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงศึกษาธิการ (นายพงศ์กร อรรถนพพร) เป็นประธานการประชุมแทน โดยได้ ดำเนินการประชุมต่อ ดังนี้

รองศาสตราจารย์ทองอินทร์ วงศ์โสธร เห็นด้วยกับศาสตราจารย์ศรีราชาว่าปัญหา ที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาวิกฤติที่ต้องได้รับการแก้ไข และเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้าน โครงสร้างโดยยกตัวอย่างในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาซึ่งมีการแบ่งการบริหารงานใน ระดับรัฐเป็นประถมศึกษา กับมัธยมศึกษาแยกจากกันอย่างชัดเจน หรือแม้แต่สมาคม วิชาชีพในสหรัฐอเมริกาก็มีสมาคมผู้บริหารประถมศึกษา กับสมาคมผู้บริหารมัธยมศึกษา จึงเสนอแนวทางว่าสพฐ.ควรมีการบริหารงานในลักษณะเช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา

ทั้งนี้หากจะปรับโครงสร้าง โดยไม่มีผลกระทบในระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ควรจัดโครงสร้างการบริหารระดับจังหวัดให้มีฝ่ายประถมศึกษาดูแลการประถมศึกษา กับ ฝ่ายมัธยมศึกษาดูแลการมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นการแบ่งโครงสร้างตามบทบาทหน้าที่ คือให้

รูปแบบตอบสนองภารกิจการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษา และเขตพื้นที่การศึกษา ควรดำเนินการตามบทบาทหน้าที่นี้ให้ได้ ส่วนการจะปรับปรุงให้มีสำนักในส่วนกลาง โดยไม่เพิ่มเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เสนอให้มีการปรับปรุงสำนักในสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาด้วย

นายพนม พงษ์ไพบูลย์ มีความเห็นว่า จากรายงานของสพฐ.และจากข้อมูลต่างๆ พบว่าขณะนี้มีปัญหาเกิดขึ้นจริง และเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไข แต่เมื่อพิจารณารูปแบบของปัญหาแล้ว ปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาในเชิงปฏิบัติ เช่น ปัญหาใน อ.ค.ก.ศ.เขตพื้นที่การศึกษา ปัญหาการจัดสรรงบประมาณ ส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดหน่วยงานย่อยที่ดูแลรับผิดชอบเรื่องการมัธยมศึกษาโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นระดับสพท.หรือ สพฐ. มีแต่หน่วยงานดูแลการศึกษาขั้นพื้นฐานในภาพรวม และเห็นด้วยกับการนำเสนอ ข้อมูลของศาสตราจารย์สุรพล นิติไกรพจน์ว่าเป็นความจริง ส่วนแนวทางในการแก้ไข ปัญหาที่มีการขอจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่มัศึกษานั้น ไม่แน่ใจว่าเป็นรูปแบบที่จะ สามารถแก้ปัญหาได้ทั้งระบบเพราะเป็นเพียงรูปแบบเดียว ไม่ได้มีการวิเคราะห์ให้เห็นว่ามี รูปแบบวิธีการแก้ปัญหาแบบอื่น และไม่ได้มีการวิเคราะห์ข้อดีข้อเสียให้เห็นว่ารูปแบบใด จะมีความเหมาะสมมากที่สุด หากสามารถวิเคราะห์และนำมาพิจารณาเลือกปฏิบัติให้ เหมาะสมจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง การตั้งสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษาจังหวัด อาจจะ แก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่ง แต่จะมีปัญหาอย่างอื่นตามมาอีกมาก ดังนั้นควรแก้ปัญหา เบื้องต้นโดยตั้งสำนักหรือฝ่ายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ให้มีหน้าที่รับผิดชอบการ มัธยมศึกษา และการประถมศึกษาโดยตรง เหมือนกับการศึกษาพิเศษ ส่วนโครงสร้างงาน ในสพฐ.ซึ่งดูแลในภาพรวมของการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งหมด ไม่ได้จำแนกตามระดับช่วงชั้น การศึกษา จึงควรให้มีสำนักเพื่อดูแลการมัธยมศึกษา และสำนักดูแลการประถมศึกษาแยก จากกัน ซึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ส่วนหนึ่ง

นายนิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญ มีความเห็นว่าโลกปัจจุบันเป็นยุคของการเปลี่ยนแปลง ที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและรวดเร็ว โครงสร้างที่เคยคิดไว้ในระบบราชการ ช่วงที่มีการปฏิรูป การศึกษาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผ่านมาแล้ว ๑๐ ปี หลายอย่างควรต้องมีการทบทวน ในภาค เอกชนการเปลี่ยนแปลงหรือการเปลี่ยนโครงสร้างเป็นเรื่องธรรมดา เนื่องจากภาคเอกชน ต้องปรับตัวให้สามารถผลิตสินค้าและบริการให้ทันต่อโลกยุคปัจจุบันให้ได้ แนว ทางการดำเนินงานของภาคเอกชน มีลักษณะทำไปแก้ปัญหาไป มีปัญหาเกิดขึ้นก็แก้ไข และปัญหาที่ได้รับการแก้ไขในวันนี้ ไม่ได้หมายความว่า จะเบ็ดเสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยเสมอ ไป อาจต้องมีการแก้ไขอีกในอนาคต ฉะนั้นควรจะมีการแก้ไขปัญหาที่ละประเด็น และสนุก

กับการแก้ปัญหา และเห็นว่าประเด็นปัญหาส่วนใหญ่ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในขณะนี้ ประกอบด้วย ๓ เรื่องหลัก คือปัญหาเรื่องคน เงิน และการบริหารจัดการ

นอกจากนี้ จากรายงานของสพฐ. พบว่ามีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาลดลงมา แต่ยังไม่เป็นที่พอใจของผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นถ้าไม่สามารถแก้ไขปัญหได้ในช่วงนี้ ควรมีการตัดสินใจให้มีการปรับเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น และเห็นด้วยกับการที่จะต้องมีการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ต่อ โดยควรมีการสังเคราะห์ปัญหานอกเหนือจากเรื่องโครงสร้าง เช่น เรื่อง วัฒนธรรม การบริหารจัดการ และความเป็นผู้นำไปที่ละเรื่อง และหากมีประเด็นต้องแก้ไขเพิ่มเติม ก็สามารถแก้ไขไปที่ละเรื่อง สิ่งที่ดีที่สุดคือ การวิเคราะห์และสังเคราะห์อย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งต้องปรับตัวให้ทันต่อโลกของการเปลี่ยนแปลง

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย เห็นด้วยกับการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา โดยมีเหตุผล ดังนี้

๑. ไม่เห็นด้วยกับการนำข้อยกเว้นมาเป็นกฎ เนื่องจากปัญหาของมัธยมศึกษาและประถมศึกษาเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทั่วประเทศ ทั้งนี้จากข้อสังเกตมีโรงเรียนมัธยมศึกษาเกือบ ๑๐๐ กว่าโรง ไม่ต้องการระบบเดิมจึงถ่ายโอนไปอยู่กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒. วิธีการ ปรัชญาและรูปแบบการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแตกต่างกัน

๓. คณะสสร. มีความประสงค์ให้แยกระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งได้ระบุไว้ในเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๓(๒) ด้วย

๔. ระบบการบริหารระหว่างระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษามีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสัดส่วนจำนวนโรงเรียนแตกต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในเชิงพฤติกรรมและวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลต่อขวัญกำลังใจและประสิทธิภาพการบริหารการมัธยมศึกษา

ทั้งนี้ได้ให้ข้อควรคำนึงไว้ ดังนี้

๑. ต้องมีหลักประกันว่าเมื่อปรับโครงสร้างระบบบริหารการมัธยมศึกษาแล้ว ทำให้คุณภาพการศึกษาดีขึ้นจริง

๒. ต้องมีเอกภาพการจัดการศึกษาระหว่างประถมศึกษากับมัธยมศึกษา ภายใต้การดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๓. การแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาไม่ควรคำนึงถึงเรื่องที่ตั้งตามลักษณะภูมิศาสตร์ (Geographic) อย่างเดียว แต่ต้องคำนึงถึงระยะทางในการกำกับติดตามสถานศึกษาที่มีความสะดวกคล่องตัวด้วย

๔. ต้องพิจารณาถึงผลกระทบต่ออัตรากำลังและตำแหน่งที่เหมาะสมในเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา

๕. ต้องพิจารณาเรื่องการบริหารงานบุคคล คือ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาที่ตั้งใหม่ไว้ด้วย

นายทองอยู่ แก้วไทรหะ มีความคิดเห็นว่า ควรเปิดโอกาสให้โรงเรียนมัธยมศึกษาได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบบ้าง และควรมองบริบทอื่นๆ ด้วย เช่น การบริหารงานบุคคล เป็นต้น นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงแก้ไขอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้คุณภาพการศึกษาพัฒนาก้าวหน้าไป

รองศาสตราจารย์พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ มีความคิดเห็น ๓ ประเด็น ดังนี้

๑. หลักการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๙ กำหนดให้ใช้หลักเอกภาพด้านนโยบาย แต่หลากหลายในการปฏิบัติ การจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดไม่ได้ทำให้หลักการนี้เสียไป เป็นข้อเสนอที่รับได้ เพราะเหตุว่าการจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาเราสามารถจัดตั้งแบบที่มีอยู่แล้ว โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสพฐ.

๒. สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาที่ตั้งใหม่ควรเป็นไปตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.๒๕๔๖ นั่นคือ ไม่ได้ตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นต้นสังกัดของโรงเรียนมัธยมที่อยู่ในกรมสามัญเดิม

๓. ไม่ควรผูกติดกับจังหวัด เพราะในอนาคตอาจจะมีสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เพิ่มขึ้นเป็นจังหวัดละ ๒ เขตก็ได้ ถ้าหากว่ามีโรงเรียนมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นสำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัดอาจจะไม่ได้ดูแลเฉพาะโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลเท่านั้น อาจจะต้องดูโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดอื่นด้วย

นายพงษ์ศักดิ์ อังกลสิทธิ์ เห็นด้วยกับการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เนื่องจากการรับเด็กเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาจากผลการสอบตรงหรือระบบแอดมิชชั่น พบว่าคุณภาพของนักเรียนต่ำลง โดยมีข้อควรคำนึง ดังนี้ ๑) การบริหารจัดการที่เชื่อมโยง การประถมศึกษา การมัธยมศึกษา และการอุดมศึกษา ๒) การบริหารงานบุคคล จะต้องเพิ่มอัตรา กำลังหรือเกลี้ยอัตรากำลังด้วยวิธีใด และ ๓) ขนาดพื้นที่ของแต่ละจังหวัดไม่เท่ากัน การดูแลโรงเรียนจะอย่างไร

พระเทพปริยัติวิมล เห็นด้วยกับการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เนื่องจากขณะนี้คุณภาพการศึกษาของนักเรียนต่ำลง และถ้าครุผู้มีปัญหาติดขัดย่อมส่งผลให้คุณภาพการ

สอนด้อยลง ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการบริหารจัดการที่คล่องตัวขึ้น และต้องเพิ่มคุณภาพ การศึกษาของนักเรียน ไม่ใช่ประโยชน์เฉพาะผู้ดำเนินการ ซึ่งได้แก่ ครู ผู้บริหาร เป็นต้น

ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา มีความ คิดเห็น ๓ ประเด็น ดังนี้

๑. ปัญหาของการมัธยมศึกษาเป็นปัญหาของการจัดการเชิงพฤติกรรมมากกว่า ปัญหาเชิงโครงสร้าง

๒. การปฏิรูปการศึกษายังไม่เกิดตามเจตนารมณ์ของพรบ.การศึกษาแห่งชาติ เพราะการปฏิรูปครั้งนี้เชื่อว่าคุณภาพจะเกิดจะต้องสร้างความเข้มแข็งที่สถานศึกษาเป็น สิ่งสำคัญที่สุด

๓. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๓๕ ระบุให้สถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นนิติบุคคล ซึ่งปัจจุบันยังไม่ เป็น ดังนั้นการแก้ปัญหาในเรื่องนี้ควรตั้งอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อพิจารณาโดยรอบคอบ ทั้งนี้มีข้อเสนอ ดังนี้

๑. ขอให้โรงเรียนมัธยมศึกษาที่สังกัดกรมสามัญศึกษาเดิมเป็นนิติบุคคลเต็มรูปแบบ ภายใน ๑ เดือน เพราะโรงเรียนมัธยมศึกษาพร้อมที่สุดที่จะเป็นโรงเรียนนิติบุคคล การ จัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางไปให้โรงเรียนโดยตรงจะแก้ปัญหาเรื่องการบริหาร งบประมาณได้ โรงเรียนสามารถจ้างครู พิจารณาให้บำเหน็จรางวัลครูได้ มีความอิสระ คล่องตัวในการบริหารจัดการ

๒. นำความเห็นของคณะกรรมการสภาการศึกษาไปพิจารณาโดยตรงเพื่อหา ข้อเสนอแนะกลับมาให้สภาการศึกษาพิจารณาเรื่องนี้อย่างเป็นระบบ

พระธรรมโกศาจารย์ มีความคิดเห็นว่า ควรจัดตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อศึกษาข้อมูล หากมีการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด ดังนี้ ๑) การวิเคราะห์ปัญหาที่จะเกิดขึ้น และคุณภาพการศึกษา ๒) การบริหารจัดการงบประมาณ ๓) องค์ประกอบในการบริหารจัดการ และเรื่องอื่นๆ เพื่อให้คุณภาพของมัธยมศึกษาดีขึ้น และ ๔) ปัจจัยการจัดการมัธยมศึกษา และประเมินศึกษาให้มีคุณภาพมากขึ้น

นายสุวัฒน์ เงินฉ่ำ ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า เจตนารมณ์ในการปฏิรูปการศึกษา มีดังนี้ ๑) คุณภาพการศึกษาเป็นเป้าหมายหลัก ๒) ปรับปรุงระบบโครงสร้างการบริหาร หลักสูตร การเรียนการสอน ครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้เกิดคุณภาพการศึกษา ๓) มีเอกภาพเชิงนโยบาย มีการกระจายอำนาจ ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและคุ้มค่า ส่วนกลางเล็กลง กระจายอำนาจไปยังเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา

ทั้งนี้หลังจากปฏิรูปโครงสร้างมา ๕ ปี พบว่า หลายเรื่องไม่ได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ จึงเกิดปัญหาขึ้น เช่น คุณภาพการศึกษา การบริหารจัดการ การกระจายอำนาจ เอกภาพเชิงนโยบาย มีการแยกตัวออกไปของการศึกษานอกระบบ การอาชีวศึกษา การศึกษาเอกชน เป็นต้น

ทั้งนี้ เห็นด้วยกับการตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด และควรดำเนินการโดยเร่งด่วน ดังนี้

๑. ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาต้องให้เวลาทั้งนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ระบุไว้ใน ๑ ปี จึงควรใช้เวลานี้ให้เป็นประโยชน์

๒. ควรมีการรื้อฟื้นกลุ่มโรงเรียนขึ้นมาให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย โดยให้มีบทบาทหน้าที่ตามในส่วนกลางมอบอำนาจไป และดูแลเรื่องการจัดสรรทรัพยากร การบริหารบุคคล เพื่อเป็นการกรองข้อมูลนำเสนอต่อ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่ แต่ต้องได้รับอำนาจพอสมควรเพื่อเป็นการถ่วงดุลบทบาทของ อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่ นอกจากนั้นต้องศึกษาว่าจะกระทบต่อบทบาทของเขตพื้นที่การศึกษาเดิมอย่างไรบ้าง เช่น การดูแลเรื่องการโยกย้าย การส่งเสริมการศึกษาเอกชน การศึกษาท้องถิ่น การศึกษาที่จัดโดยครอบครัว ชุมชน ตามมาตรา ๑๒ ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นต้น

๓. ควรยกเครื่องกระทรวงศึกษาธิการใหม่ทั้งหมด หลังจากทีปฏิรูปมาเป็นเวลา ๑๐ ปี ควรมองเป็นภาพรวมโดยยึดหลักการเรื่องคุณภาพ เอกภาพทางนโยบาย การกระจายอำนาจไปยังเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา การให้หน่วยงานส่วนกลางเล็กลง ให้มีบทบาทหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย แผน มาตรฐาน การจัดสรรทรัพยากร การกำกับติดตาม กระจายบทบาทหน้าที่ไปให้จังหวัด มีองค์กรกลางที่จังหวัดเพื่อกำกับการจัดการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ การอาชีวศึกษา การศึกษาเอกชน การประถมศึกษา การมัธยมศึกษา ให้มีเขตพื้นที่การศึกษาทั้งระดับประถมศึกษาและเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา ส่วนกศน.และอาชีวศึกษาให้ร้อยรัดกันที่จังหวัด

ที่ปรึกษาสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (นางสุวรรณี คำมั่น) มีความเห็นว่า หากจะมีการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา ควรคำนึงถึงเรื่องต่างๆ ดังนี้ ๑) การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวต้องนำไปสู่การเพิ่มคุณภาพทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ๒) การมัธยมศึกษาก็คือการศึกษาขั้นพื้นฐาน เช่นเดียวกับการประถมศึกษา ซึ่งต้องมีความเชื่อมโยงกัน แต่จะต่างกันในแต่ละช่วงวัยของผู้เรียนเพื่อพัฒนาให้เหมาะสมตามวัย ๓) การบริหารส่วนกลางควรเล็กลง ซึ่ง

หมายความว่า จะไปบูรณาการในพื้นที่และการเชื่อมโยงกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหรือจังหวัด ซึ่งจะเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่คุณภาพได้อย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเชิงพฤติกรรม เป็นเรื่องของทัศนคติของกลุ่มบุคคล แต่แก้ปัญหาคอนกรีต ซึ่งไม่แน่ใจว่าจะนำไปสู่การแก้ปัญหาคอนกรีตได้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม สพฐ. ควรบริหารจัดการให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา และควรมีการเชื่อมโยงกับการอาชีวศึกษาหรือการอุดมศึกษาต่อไป ทั้งนี้การแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาควรคำนึงถึงกระบวนการทำงานที่มีความชัดเจน มีเป้าหมาย ควรวิเคราะห์ข้อมูลและปัญหาเรื่องระบบงบประมาณ การโยกย้ายบุคลากร ด้านโครงสร้างอย่างมีเหตุผลให้เห็นภาพรวมทั้งระบบ แล้วกำหนดเป็นกระบวนการดำเนินงานในระยะสั้นและระยะยาว

นายเจต ประภามนตรีพงศ์ เห็นด้วยกับการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา แต่มีความเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงในระบบราชการอาจจะทำได้ยาก เนื่องจากมีระบบกฎเกณฑ์ ระเบียบต่าง ๆ ซึ่งต้องใช้เวลาในการดำเนินงาน ประเด็นสำคัญ คือ จะปรับเปลี่ยนอย่างไร ทั้งนี้เห็นว่าหากมีการตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาและสามารถแก้ปัญหาคอนกรีตได้ จนส่งผลดีต่อคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ก็น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อคุณภาพที่ดีขึ้นทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เนื่องจากขณะนี้บุคลากรมัธยมศึกษาขาดขวัญกำลังใจในการทำงาน ซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงาน และย่อมส่งผลเสียกับนักเรียนอย่างแน่นอน

นายมานิจ สุขสมจิตร มีความคิดเห็น ๒ ประเด็น คือ ๑) มีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างมัธยมศึกษากับประถมศึกษา และ ๒) จำเป็นต้องแก้ไขปัญหโดยเร็ว โดยจะต้องพิจารณาว่าจะทำอย่างไร จึงเกิดคุณประโยชน์ มีประสิทธิภาพ ในขณะเดียวกันการศึกษาของชาติจะมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น โดยมีข้อมูลสนับสนุนคือ จากการวัดความสามารถในการแข่งขันนานาชาติ ปี ๒๕๔๙ พบว่า ประเทศไทยอยู่อันดับที่ ๔๘ ซึ่งต่ำกว่ามาเลเซีย เกาหลี ฮองกง ญี่ปุ่น ไต้หวัน สิงคโปร์ เหนือกว่าฟิลิปปินส์ อินเดีย แอฟริกาใต้ อินโดนีเซีย สำหรับปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมา เป็นการแก้ไขเรื่องโครงสร้าง สำหรับเรื่องคุณภาพการศึกษายังไม่ได้ทำให้ดีขึ้น

การแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาครั้งนี้ควรกระทำด้วยความรอบคอบ เนื่องจากต้องมีการแก้ไขหลายเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขกฎหมาย เช่น มาตรา ๓๘ ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ เพราะเมื่อมีการแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อดูแลการมัธยมศึกษากับเขตพื้นที่ที่ดูแลการประถมศึกษา ก็จะมีผลกระทบต่ออำนาจ

หน้าที่ของเขตพื้นที่เดิม ดังนั้นต้องมีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายเพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ใหม่ ทั้งนี้ควรให้มีคณะทำงานของสภาการศึกษาเพื่อดำเนินการในเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว รอบคอบ และให้นำเสนอผลการศึกษาต่อที่ประชุมสภาการศึกษาในคราวหน้า

นายสมหมาย ปารีฉัตรดี มีความคิดเห็น ดังนี้

๑) การให้ความสำคัญกับองค์กรส่วนท้องถิ่นในการแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษา มีความเกี่ยวข้องโดยตรง และจะมีผลกระทบจากการตัดสินใจที่ไม่รอบคอบและไม่รัดกุม ดังนั้นถ้าที่ประชุมตัดสินใจไม่ชัดเจน ข้อเสนอนี้อาจจะลบลื่อนไปในระยะยาว

๒) การปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมาเกิดผลเฉพาะในกลุ่มผู้บริหารและนักวิชาการศึกษาเท่านั้น สำหรับข้อเสนอนี้สามารถเป็นโจทย์ที่ต้องคิดว่าการที่จะตัดสินใจแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจะมีผลกระทบเกิดขึ้นอย่างไร

๓) ควรต้องตอบให้ชัดเจนได้ว่าหากแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาแล้ว นักเรียนได้อะไร โรงเรียนได้อะไร ครูได้อะไร และประชาชนได้อะไร และการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีหลักประกันในแง่ของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้นหรือไม่ อย่างไร

๔) จากการชี้แจงของผู้อำนวยการ สมศ. ว่าปีที่แล้วมีการร่างกฎกระทรวงว่าด้วยการกระจายอำนาจไปให้เขตพื้นที่ และสถานศึกษา ขณะนี้ยังไม่มีการประเมินผลว่าได้มีการดำเนินไปแค่ไหนอย่างไร มีการปรับปรุงโครงสร้าง อ.ก.ค.ศ.ให้มีสัดส่วนครูมัธยมศึกษามากขึ้นกว่าเดิม ที่ผ่านมามีการประเมินผลในสิ่งที่ทำไปแล้วบ้างหรือไม่อย่างไร ถ้าจะปรับปรุงครั้งนี้ควรจะมีคำตอบถึงความก้าวหน้าในสองเรื่องนี้ให้ชัดเจนมากขึ้นเป็นรูปธรรม รวมทั้งการให้โรงเรียนมีอิสระเป็นนิติบุคคล และสุดท้ายแล้วเป็นการทำเพื่อโรงเรียนหรือไม่

๕) ควรพิจารณาความเคลื่อนไหวของหน่วยงานอื่น ๆ ด้วย เช่น กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งได้มีการทำ MOU กับสถาบันราชภัฏ ๔๐ แห่ง เพื่อพัฒนาโรงเรียนที่อยู่ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

โดยสรุป ทุกฝ่ายของกระทรวงศึกษาธิการต้องร่วมพิจารณาว่าควรทำอย่างไรหรือมีแนวทางใดเพื่อให้โรงเรียนมีคุณภาพขึ้น มีอิสระมากขึ้น แทนการเสนอเพื่อการแบ่งแยกเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาเพื่อความสะดวก เพื่อความคล่องตัว และสิ่งที่ต้องการเห็นจริง ๆ คือการประเมินผล ความคืบหน้าของ อ.ก.ค.ศ. ในองค์กรประกอบใหม่ และกฎกระทรวงว่าด้วยการกระจายอำนาจว่าเกิดผลอย่างไร ถ้าไม่มีคำตอบนี้ชัดเจน สภาการศึกษาก็ต้องพิจารณาทิศทางการแยกเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาศึกษาเพิ่มอีก ๗๖ เขตนั้น จะมีหน่วยกำลังสำรอง หน่วยสนับสนุน หน่วยธุรการขึ้นมามากอีก ๗๖ หน่วย รวมทั้งเรื่องงบประมาณด้วย

นายวิททยา บริบูรณ์ทรัพย์ เห็นด้วยให้มีการแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาโดยเร็ว โดยได้ชี้แจงเพิ่มเติมใน ๔ ประเด็น ดังนี้

๑) ก่อนที่จะมีการแบ่งเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดต่างๆ จะมีโรงเรียนประจำจังหวัด หรือโรงเรียนขนาดใหญ่ที่เป็นโรงเรียนแกนนำหลายโรงเรียน มีครูที่มีความเชี่ยวชาญเป็นหลัก และจะตั้งเป็นศูนย์วิชาการ เป็นโรงเรียนพี่ช่วยโรงเรียนน้องในการพัฒนาบุคลากร ร่วมกันในระดับจังหวัด รวมจังหวัดเป็นศูนย์ แล้วพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อมีการบริหารโดยเขตพื้นที่การศึกษา มีลักษณะต่างคนต่างทำ สำหรับพื้นที่การศึกษาเขต ๑ มีสภาพความพร้อมที่พึงทำได้ แต่เขตพื้นที่การศึกษา ๒-๓ จะทำไม่ได้ ขณะนี้มีกลุ่มพัฒนาวิชาการ พัฒนาคุณภาพการศึกษา แต่ยังไม่เป็นเอกภาพในการจัดการ ดังนั้น ถ้าปรับมาเป็นเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาเดียวกันก็จะดูแลกันได้ทั่วถึง แม้กระทั่งอัตราครูขาด การช่วยเหลือกัน การโยกย้ายบุคคลที่มีความจำเป็น

๒) การแบ่งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา ยังเชื่อมโยงกับการประถมศึกษาได้ เพราะอยู่ภายใต้สังกัดของสพฐ. ซึ่งดูแลเชื่อมโยงกันอยู่ ยังคงความเป็นเอกภาพของนโยบาย เนื่องจากสพฐ.สามารถควบคุมในเรื่องนโยบายของการมัธยมศึกษาและการประถมศึกษาได้ สำหรับปัญหาที่พบว่าคุณภาพของนักเรียนลดลง ส่วนหนึ่งมาจากครูที่เกษียณอายุ หรือลาออกไป ถึงแม้จะมีครูเดิมอยู่ส่วนหนึ่ง แต่ก็มีครูใหม่เป็นอัตราจ้าง ซึ่งต้องการการพัฒนา ถ้าผู้บริหารในเขตพื้นที่เข้าใจเรื่องการพัฒนาบุคลากร ก็จะไปด้วยดี หากการจัดบุคลากร ไม่ได้คำนึงถึงประเด็นสำคัญนี้จะเป็นปัญหาของเขตพื้นที่การศึกษา ส่งผลกระทบต่อโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยตรง

๓) การทำงานตามบทบาทของโรงเรียนมัธยมศึกษา แตกต่างจากโรงเรียนประถมศึกษา แต่เดิมจะทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งอาจจะทำในระดับจังหวัด หรือในระดับเขต ตรวจราชการ โดยมีการพัฒนาเรื่องคุณภาพ การแข่งขันทักษะวิชาการ กิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน แต่ปัจจุบันค่อนข้างจะมีลักษณะต่างคนต่างทำ สภาพเช่นนี้ไม่ได้ช่วยพัฒนาคุณภาพให้ไปได้ดีเท่าที่ควร

๔) เจตนารมณ์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ ทุกเรื่องผ่านรัฐสภา ซึ่งได้ระบุให้แยกระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาชัดเจน เนื่องจากรัฐธรรมนูญเห็นความสำคัญในเรื่องนี้

ศาสตราจารย์สุรพล นิติไกรพจน์ ชี้แจงเรื่องเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ ว่าเนื่องจากเคยมีเรื่องสิทธิในการเบิกค่าเล่าเรียนของข้าราชการตามที่ระบุในเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ นำเข้าพิจารณาในคณะกรรมการ

กฤษฎีกา ซึ่งวินิจฉัยส่งมาที่กระทรวงศึกษาธิการแล้วทำให้ถือตามรัฐธรรมนูญเป็นหลัก ส่วนเจตนารมณ์คงเป็นเจตนาของคนร่างรัฐธรรมนูญว่าอยากจะเห็นอะไร แต่ก็ไม่ได้ผูกพันอะไร ดังนั้นคงต้องถือข้อความในรัฐธรรมนูญเท่านั้น

สำหรับประเด็นสืบเนื่องจากที่อภิปรายตอนต้น ซึ่งกรรมการส่วนใหญ่ไม่มีใครขัดข้องหรือคัดค้านว่าเป็นปัญหาของกรมศึกษา และเป็นเรื่องเร่งด่วนที่มีปัญหามาเป็นเวลา ๔-๕ ปีแล้ว และยังเห็นว่าคงต้องเข้ามาจัดการเรื่องนี้ และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่พิจารณาเรื่องนี้อย่างเป็นทางการในสภาการศึกษา ซึ่งการพิจารณามีการยอมรับว่าเป็นปัญหา ถ้าจะสำเร็จมากกว่านั้นต้องลงไปว่าจะแก้ปัญหานี้อย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาต่อ โดยมีข้อเสนอ ๓ แนวทาง ดังนี้

๑) การจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาจังหวัด จำนวน ๗๖ จังหวัด ซึ่งผู้นำเสนอได้ชี้แจงไว้ในตอนต้นแล้ว

๒) ข้อเสนอที่ได้ทำมาก่อนหน้านี้ คือ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (ศาสตราจารย์วิจิตร ศรีสอาน) ได้แก้กฎหมาย อ.ก.ค.ศ. เมื่อพ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อตั้งใจจะแก้ปัญหการบริหารบุคคลโดยตรง โดยให้เวลาทุกเขตพื้นที่การศึกษาไปปรับโครงสร้างภายใน ๑๘๐ วัน ซึ่งเป็นเงื่อนไขบังคับที่ต้องทำให้เสร็จ แต่ขณะนี้มีการย้ายมาอยู่มัธยมศึกษาแล้ว และคงมีอยู่ในหลายๆ เขตพื้นที่ จึงคิดว่ามาตรการนี้มาตรการเดียวอาจจะยังไม่เพียงพอ คงต้องมี อ.ก.ค.ศ. วิสามัญมาดูแลเรื่องการแต่งตั้งโยกย้ายข้ามเขต การวางเกณฑ์มาตรฐานสำหรับโรงเรียนบางประเภท โดยเฉพาะโรงเรียนมัธยมศึกษา อาจต้องมีมาตรฐานเฉพาะบางอย่างเป็นพิเศษ แล้วก็ไปอำนาจตามกฎหมายที่ อ.ก.ค.ศ. ที่จะตั้งมาทำเรื่องนี้ได้ และกำหนดว่าทุกเขตต้องใช้เกณฑ์เรื่องนี้อย่างไร การมี อ.ก.ค.ศ. วิสามัญในส่วนกลาง กับการแก้ปัญหาโครงสร้าง อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่ อาจไปได้กันกับการจะตั้งหน่วยงานภายในของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ การตั้งสำนักการมัธยมศึกษาขึ้นมาดูแลเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมัธยมศึกษาขึ้นมา โดยเฉพาะ ซึ่งนายสุวัฒน์ เงินน้ำได้เสนอไว้ตอนต้นว่า ถ้าเป็นไปได้ควรไปถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาต่าง ๆ ที่อาจต้องมีกลุ่มการมัศึกษามาช่วยดูแล กลั่นกรอง และมีกรรมการทำหน้าที่การมัธยมศึกษาโดยเฉพาะ

๓) โรงเรียนใหญ่ที่มีความพร้อม เช่น โรงเรียนมัธยมศึกษา ให้บริหารในรูปแบบนิติบุคคลเต็มที่ แม้เรื่องการบริหารบุคคลยังเป็นปัญหาใหญ่ แต่จะไปปรับกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย อ.ก.ค.ศ. ไปแล้ว ส่วนเรื่องการย้ายครูระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือการย้ายข้ามเขตย้ายจากอำเภอไกลเข้ามาในตัวจังหวัดจะไปแก้ในอีกรอบหนึ่ง แต่การเป็นโรงเรียนนิติ

บุคคลไม่ได้หมายความว่าครูจะเป็นพนักงานองค์การมหาชน ยังคงเป็นข้าราชการ แต่มี
เกณฑ์การบริหารเฉพาะ ซึ่งอาจจะนำความคิดเรื่องกลุ่มโรงเรียนเข้ามาใช้กับตรงนี้ก็ได

ข้อเสนอทั้ง ๓ ประการดังกล่าวข้างต้น ขึ้นอยู่กับที่ประชุมตัดสินใจ แต่ในฐานะที่ได้
มีส่วนร่วมในการทำกฎหมายเห็นว่า โครงสร้างของการออกแบบเขตพื้นที่การศึกษาตาม
กฎหมายปัจจุบันไม่ได้ออกแบบให้แบ่งเป็นการมัธยมศึกษาและการประถมศึกษา แต่
ออกแบบเป็นระบบเดียวกับท้องถิ่นก่อนปี ๒๕๓๘ คือเป็นระบบที่แบ่งแยกพื้นที่ชัดเจน ถ้า
หากว่ามีการแบ่งพื้นที่ไม่ชัด คือมีการทับซ้อนในเชิงพื้นที่ แต่ไปแยกระดับจะกลับมาคล้าย
ๆ กันกับรูปแบบของท้องถิ่นไทยตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ เป็นต้นมา ซึ่งรูปแบบการบริหารและ
ความต่อเนื่องทั้งในเชิงงบประมาณ เชิงอำนาจหน้าที่ เชิงบริหารงานบุคคล จำเป็นต้อง
ออกแบบใหม่ถ้าจะมีเขตพื้นที่มัธยมศึกษา ซึ่งขอยืนยันว่าต้องไปแก้กฎหมายเพราะว่าต้อง
โยงไปถึงอำนาจในการบริหารจัดการ ส่วนการแต่งตั้งโยกย้ายก็ต้องมี อ.ก.ค.ศ.
มัธยมศึกษาขึ้นมาอีก ซึ่งโดยโครงสร้างจะไม่รับกันกับระบบการส่งมอบงบประมาณ การ
ทำกิจกรรมบางอย่างทางการศึกษา เช่น การดูแลการศึกษานอกระบบในเขตอำเภอเมือง
ซึ่งมีทั้งมัธยมศึกษาและมีทั้งเขตพื้นที่การศึกษาเดิม การเป็นตัวแทนของหน่วยงานใน
ส่วนกลาง ซึ่งกำหนดให้ ผอ.เขตพื้นที่การศึกษาเขต ๑ เป็นตัวแทนกระทรวงในการดูแล
รับผิดชอบงานนโยบายต่างๆ และการไปประชุมจังหวัด ถ้าตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา
ต้องโอนอำนาจของผอ.เขตพื้นที่เดิม ให้เป็นอำนาจของผอ.เขตมัธยมศึกษาหรือไม่ จะต้อง
มีการจัดการเรื่องนี้ แต่ยืนยันว่าแก้ไขได้ ไม่ได้เป็นเรื่องยุ่งยากแต่อาจต้องใช้เวลาและต้อง
มีการดูแลจัดการ

โดยสรุป สภาการศึกษาควรแก้ปัญหาได้อย่างเร่งด่วน และกำหนดขอบเขตของ
ปัญหาให้เหลือ ๓ แนวทางดังกล่าวข้างต้น และกำหนดกรอบเวลาให้ชัดเจน แล้วนำผล
การศึกษามาเสนอ จะเป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์มากกว่า นอกจากนี้ยังมีข้ออภิปรายทาง
กฎหมายอีกมากในการตั้งเขตพื้นที่มัธยมศึกษาที่จะชี้ว่าเป็นปัญหา แต่เป็นปัญหาที่แก้ไขได้
แต่ไม่สามารถทำได้ทันทีในขณะนี้

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา มีความเห็นว่า ควรแบ่งปัญหาเป็น ๒ ด้าน คือ

๑) ด้านการบริหารจัดการ ซึ่งสามารถแก้ไขได้หลายส่วนแล้ว แต่ที่ยังไม่ได้ปฏิบัติ
อย่างจริงจังคือเรื่องการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน ให้มีหน่วยงานที่ดูแลเรื่องมัธยมศึกษาโดยเฉพาะ เรื่องการตั้ง อ.ก.ค.ศ.
วิสามัญในส่วนกลางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ให้ผู้บริหารหรือครู
มัธยมศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมด้วย รวมทั้งในเรื่องการตั้งให้สถานศึกษาบางแห่งเป็นนิติบุคคล

เรื่องเหล่านี้เมื่อมีการแก้ไขอยู่ในระดับของฝ่ายบริหารดำเนินการได้ โดยออกเป็นกฎกระทรวงได้

๒) ด้านโครงสร้าง จะเริ่มเป็นปัญหาเนื่องจากต้องไปแก้กฎหมาย แล้วกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการจะมีลักษณะผูกโยงกัน เรียกว่า ถ้าแก้กฎหมายฉบับเดียวจะไปกระทบอีกหลายฉบับ ทั้งนี้การจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยรวมงานพื้นฐานการศึกษาทั้งหมดตั้งแต่ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จะเป็นลักษณะของการแบ่งแยกทางภูมิศาสตร์ ซึ่งไม่สามารถจะสร้างเป็น ๒ ระดับได้ ดังนั้นกฎหมายปัจจุบันไม่สามารถจะจัดตั้งได้ทันที ต้องไปแก้กฎหมายก่อน ซึ่งการแก้กฎหมายเป็นการรื้อโครงสร้างจะไปกระทบหลายส่วน ควรต้องมีการศึกษาอย่างรอบคอบว่าถ้าได้แก้ไขแล้ว จะมีผลกระทบอะไร ดังนั้นคงตอบทันทีไม่ได้ว่าควรจะแก้กฎหมายหรือไม่ ซึ่งต้องมีการศึกษาอย่างรอบคอบจากสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

รองผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ (นายสมนึก พิมลเสถียร) มีความคิดเห็นว่า หากมีการจัดตั้งเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา จะตอบในเชิงผลลัพธ์ ๔ ข้อนี้ได้หรือไม่ คือ ๑) คุณภาพผลผลิตทรัพยากรมนุษย์ ๒) ความเป็นเอกภาพในการจัดการเชิงนโยบาย ๓) การบูรณาการจัดการศึกษา และ ๔) ประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร

ดังนั้นโครงสร้างที่เอื้อต่อการจัดการ คือ การจัดตั้งสำนักฯ ในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน การปรับโครงสร้างเขตพื้นที่การศึกษาโดยให้มีส่วนของมัธยมศึกษาเข้าไปเกี่ยวข้องได้ สามารถแก้กฎกระทรวงได้

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความเห็นว่า เนื่องจากกรรมการหลายท่านมีความเห็นว่าต้องแก้กฎหมาย ดังนั้นควรมีการตั้งคณะทำงานเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์แนวทางการดำเนินการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขกฎ ระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ขอเสนอศาสตราจารย์สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ เป็นประธานคณะทำงานชุดดังกล่าว

จากนั้นกรรมการและเลขานุการ (เลขาธิการสภาการศึกษา นายอรุณ จันทวานิช) สรุปว่า ที่ประชุมสภาการศึกษาเห็นชอบให้มีการแก้ปัญหการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาคุณภาพการมัธยมศึกษา โดยเห็นควรแยกการบริหารจัดการประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มีหลักประกันเงื่อนไขความสำเร็จ มีการแก้ไขปัญหาคือเป็นองค์รวม เป็นระบบเป็นขั้นตอน ระยะสั้นระยะยาว ทั้งนี้ขอให้มีคณะทำงาน โดยมีฝ่ายเลขานุการ คือ สำนักงานคณะกรรมการสภาการศึกษา โดยที่ประชุมมอบหมายให้คณะอนุกรรมการสภาการศึกษา

ด้านกฎหมายการศึกษาไปดำเนินการศึกษาจัดทำแนวทางหลักในระยะเวลา ๑ เดือน และให้นำเสนอต่อสภาการศึกษา ในการประชุมสภาการศึกษาครั้งต่อไป

สำหรับองค์ประกอบของคณะอนุกรรมการฯ เป็นดังนี้

๑. ศาสตราจารย์สมหวัง พิธิยานุวัฒน์	ประธาน
๒. ศาสตราจารย์สุรพล นิติไกรพจน์	รองประธาน
๓. ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณหรือผู้แทน	อนุกรรมการ
๔. เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือผู้แทน	อนุกรรมการ
๕. เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	อนุกรรมการ
๖. ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	อนุกรรมการ
๗. เลขาธิการสภาการศึกษา	อนุกรรมการ
๘. นายมานิจ สุขสมจิตร	อนุกรรมการ
๙. นายวิฑรยา บริบูรณ์ทรัพย์	อนุกรรมการ
๑๐. รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย	อนุกรรมการ
๑๑. ศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช	อนุกรรมการ
๑๒. นายสุวัฒน์ เงินน้ำ	อนุกรรมการ
๑๓. นายอำพล จินดาวัฒนะ	อนุกรรมการ
๑๔. รองเลขาธิการสภาการศึกษา (นางสิริพร บุญญานันต์)	อนุกรรมการ
๑๕. รองเลขาธิการสภาการศึกษา (นายนพพร สุวรรณรุจิ)	อนุกรรมการ และเลขานุการ

มติที่ประชุม

ที่ประชุมสภาการศึกษาเห็นชอบให้มีการแก้ปัญหาการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาคุณภาพการมัธยมศึกษา โดยเห็นควรแยกการบริหารจัดการการประถมศึกษาและการมัธยมศึกษาที่มีหลักประกันเงื่อนไขความสำเร็จ มีการแก้ไขปัญหาคือเป็นองค์รวม เป็นระบบ เป็นขั้นตอนระยะสั้นระยะยาว ทั้งนี้ขอให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการสภาการศึกษาเพื่อวิเคราะห์สภาพและปัญหา การจัดทำยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาทั้งด้านโครงสร้าง การบริหารและการจัดการ ตลอดจนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยมีศาสตราจารย์สมหวัง พิธิยานุวัฒน์

เป็นประธาน และฝ่ายเลขานุการ คือ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา โดยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา ๑ เดือน และให้นำเสนอต่อที่ประชุมสภาการศึกษาครั้งต่อไป

ปิดประชุมเวลา ๑๗.๓๐ น.

นางสาวสุรางค์ วีรกิจพาณิชย์

นายวีระ พลอยครบุรี

นางโชติกา วรรณบุรี

นางนันทิชา แจ่มนุราช

นางสาวดารณี อรุณวรากรณ์

ผู้จดยางงานการประชุม

นางสิริพร บุญญานันต์

รองเลขาธิการสภาการศึกษา

ผู้ตรวจรายงานการประชุม